

[Valdemar Thomsen.]

vi kender det fra de 11 Aar, gentages ikke her i Landet.“

Nu faar vi jo se, om Partiets Rigsdagsgruppe deler Redaktørens Anskuelse. At den menige Vælger gør det, er der ikke to Meninger om.

I denne Forbindelse kan der være Grund til at se lidt nærmere paa en Tale, som Hr. Madsen-Mygdal for en Uges Tid siden holdt ved Landboforeningernes Møde i Odense. Om Prisen paa Smør sagde Madsen-Mygdal, at han tvivlede stærkt paa, at det i det samlede danske Landbrug vil være muligt i den kommende Vinter at producere Smør til 4½ Kr. Forholdet er da dette, at Partiet Venstres Repræsentanter i Regeringen har accepteret en Hjemmemarkedspris paa 3 Kr. 89 Øre til Trods for, at Partiets Landsformand er af den Mening, at Produktionsprisen ligger over 4 Kr. 50 Øre. Madsen-Mygdal tilføjede:

„Det kan desværre med Sikkerhed forudses, at der vil blive meget trange Kaar for det mindre Landbrug, og at den Fortjeneste, der kan opnaas af et Husmandsbrug under de nuværende Tilstande, vil blive et godt Stykke under det, der tidligere blev betegnet som Eksistensminimum.“

Alligevel mener altsaa Regeringen, at det er paa sin Plads at særbeskatte Husmændene med en Eksportafgift paa Smør til Fordel ogsaa for velhavende Forbrugere. Det er forstaaeligt, at Madsen-Mygdal under disse Omstændigheder finder det rimeligt, at der protesteres mod den gennemførte Smørordning. For Landbruget er Spørgsmaalet da ogsaa af stor principiel Betydning, og derfor er det paakrævet, at Tingets Medlemmer, som Bondepartiet har foranlediget, faar Lejlighed til at give Udtryk for, om de kan godkende en saadan Landbrugspolitik.

Vedrørende Landbrugets Stilling i Almindelighed oplyste Madsen-Mygdal, at sagskyndige Undersøgelser havde vist, at den gennemsnitlige Forrentningsprocent for indværende Aar sandsynligvis vil blive 3,6, og derfor er det betimeligt, at Madsen-Mygdal, for Resten paa Linie med en af Bondepartiet anmeldt, men af Tinget afvist Forespørgsel, advarede rette vedkommende mod de Krønesænkkningsplaner, der i det skjulte har været drøftet. I denne Tid bliver, sagde Madsen-Mygdal bebrejdende, de vigtigste Afgørelser som oftest forberedt i det stille og skjulte. Man maa unægtelig forbaus over, at Formanden for Landets næststørste Parti, efter at Samarbejde højtideligt er proklameret,

har Grund til — og det er der ingen Tvivl om, at han har — offentligt at fremsætte en saadan Udtalelse. Madsen-Mygdal føler sig saabenbart ikke helt beroliget af, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen paa Forhaand skal godkende Regeringens Dispositioner.

Om Valutaspørgsmaalet sagde Madsen-Mygdal bl. a.:

„Naar vi nu har set, hvad en ansvarsløse Kronehævningspolitik to Gange har bragt af Ulykker over Landet, saa er det mig ufatteligt, at der endnu findes Folk, som har Mod til for tredie Gang at prøve dette Eksperiment. Som Landets økonomiske Tilstand er i Dag, og med den økonomiske Politik, som fortsat føres, vil jeg paa det mest indtrængende advare mod, at Føjlene fra 1925 og 1932 gentages. Følgerne vil ikke virke mindre katastrofalt i Dag end dengang, snarere mere.“

Disse Ord har, ikke mindst efter at man har afskaaret Bondepartiet fra at føre Spørgsmaalet frem, Ærinde til Regering og Rigsdag, og derfor tillader jeg mig her at citere saa udførligt. Med Bemærkningerne om den økonomiske Politik, der fortsat føres, giver Madsen-Mygdal Regeringen det Skudsmaal, den fortjener, og man imødeser med Interesse, hvad Konsekvenserne af dette Mistillidsvotum vil blive. Af de Divergenser, der paa det valutariske Omraade er mellem Socialdemokratiets og Madsen-Mygdals Standpunkt, faar man et lille Indtryk gennem „Politiken“ og for øvrigt ogsaa gennem en ledende Artikel i „Sønderjyllands Social-Demokrat“, hvori det hævdes, at Forholdet mellem Krone og Mark er unaturligt, at det er en vilkaarlig og urimelig Ansættelse, og at Landbruget ikke med nogen saglig Styrke kan modsætte sig en Kronestigning. For mig personlig, der i Aarene omkring 1925 og senere advarede mod den, som Madsen-Mygdal siger, ansvarsløse Kronehævningspolitik, er den forhenværende Statsministers Indrømmelse en Anerkendelse, som jeg værdsætter, ikke mindst fordi mit Standpunkt i sin Tid gav Anledning til min Særstilling inden for Partiet Venstre og det, som dermed fulgte. Saaledes gaar det ofte; Sandheden kommer før eller senere for en Dag, og det vil nok blive Tilfældet ogsaa vedrørende disse Dages store Stridsspørgsmaal.

Ogsaa Madsen-Mygdals Slutningsbemærkninger i Odense er af højaktuel Interesse, og da disse efter min Mening er mere i Overensstemmelse med Bondepar-